

Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2011. - № 8. – С. 18-23

3. Чумаченко М.Г. Економічний аналіз: навч. посіб. / М.Г. Чумаченко – К: КНЕУ, 2010. – 536 с.

Недашківська К.О.,
студ. гр. ЕА-51,
Харківський національний автомобільно-дорожній університет.
Науковий керівник – Ковальова Т.В.,
к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Прийняття рішення є одним з головних інструментів розроблення й реалізації ефективної концепції інноваційного менеджменту. Управлінське рішення — це свідомий вибір альтернативи серед множини можливих, виконання якої веде до реалізації конкретних інноваційних цілей. Рішення необхідно розглядати як продукт управлінської праці, а його прийняття як процес, що веде до появи цього продукту. Рішення в інноваційній сфері є сполучним компонентом інноваційного менеджменту, бо виявляється практично в усіх його предметних функціях.

Управління інноваціями спрямовано на прийняття таких рішень, які могли б забезпечити створення конкурентоспроможної продукції, досягнення ефективних результатів інноваційної діяльності. Особливості прийняття рішень в управлінні інноваціями залежать від ступеня невизначеності досягнення бажаних результатів, передбачених кінцевою і проміжною цілями інноваційного процесу. Кожному етапові інноваційного процесу притаманні своя конкретна мета і ситуація під час її досягнення, що потребує адекватних рішень у процесі управління. В одній ситуації управлінські рішення спрямовані на зменшення комерційного ризику інвесторів, в іншій — на подолання впливу численних змін конструкторської документації при виготовленні дослідних зразків нових виробів. Досягнення кінцевої мети потребує рішень щодо зменшення не тільки загальних витрат, а й прискорення в часі виходу на ринок з новим товаром. Тому під час прийняття рішень важливим є цілісне уявлення про всі без винятку роботи, що виконуються в межах інноваційної діяльності.

Управлінські рішення у сфері інновацій мають відповідати таким вимогам:

- цільової спрямованості;
- ієрархічної субординації;
- обґрунтованості;
- адресності;
- забезпеченості;
- директивності.

Оцінка ситуації потребує порівняння фактичного стану інноваційної діяльності з потребами зовнішнього середовища і можливостями організації. Наявність розбіжностей означає загрозу виникнення проблеми, з якою зіштовхнеться підприємство за даних умов, і необхідність її вирішення [1].

В більшості випадків управлінські інновації виникають через необхідність вирішення певної зовнішньої або внутрішньої по відношенню до підприємства проблеми або уникнення ситуації загрози, незадоволення. Слід враховувати, що інновації в сфері менеджменту є локальними, тобто досвід їх впровадження в одній компанії може не мати користі для іншої, а також відмінності зарубіжної та вітчизняної корпоративних культур та специфіку бізнесу у разі використання певних «готових

рецептів». Унікальність кожного підприємства обумовлює необхідність модифікації та корегування готових управлінських рішень або ж вимагає розробки принципово нових, які б поєднали різні елементи проблеми та варіанти її вирішення, чітким розуміння внутрішнього та зовнішнього середовища функціонування підприємства.

Для управлінських інновацій в більшій мірі, ніж для технологічних та виробничих властивий ризик виникнення опору з боку персоналу підприємства, несприйняття нових ідей. Для підтримки інноваційних рішень необхідне схвалення з боку працівників організації (внутрішнє визнання), розуміння ними життєздатності ідеї можливих вигід від її реалізації, а також може бути необхідним схвалення незалежних спостерігачів та експертів – викладачі бізнес-шкіл, консультанти та ін. (зовнішнє визнання).

Існують загальні і технологічні принципи організації управлінських інновацій. Загальні принципи організації управлінських інновацій : 1) принцип актуальності нововведень; 2) принцип керованості інноваційного процесу; 3) принцип системності інновацій.

Принципи організації управлінських інновацій - вироблені теорією і практикою установки, якими необхідно керуватися в процесі управління інноваціями, їх використання дозволяє підвищити ефективність підготовки і реалізації управлінських нововведень і кінець кінцем збільшити результативність адміністративної діяльності.

Слід зауважити що інноваційний процес має бути погоджений з процесом виконання основних функцій організації. Реалізація повноважень органів управління не може бути призупинена під час впровадження нововведень. Але нововведення створює тимчасову обстановку нестабільності до тих пір, поки воно не буде повністю реалізовано. В процесі організації треба забезпечити такий баланс старого і нового, при якому впровадженні нововведення не робитимуть негативного впливу на досягнення цілей органу управління в період впровадження.

Крім того, ефективність управлінських нововведень залежить від організаційних, фінансових, інформаційних, психологічних чинників. Процес підготовки і реалізації нововведень має бути внутрішньо погоджений. Необхідно визначити єдині для усіх завдань організаційного розвитку, загальний для усіх структурних підрозділів план змін структури керівництва. Результативність управлінських нововведень прямо пропорційна зацікавленості і участі керівної ланки установи в інноваційному процесі [3].

Вирішення проблеми реалізації управлінських інновацій на підприємстві вимагає розробки відповідної системи управління інноваційною діяльністю, в основу якої доцільно, на наш погляд, покласти ідеї декомпозиції складних процесів на основі проектного підходу та створення своєрідного управлінського «конвеєра». Основи інноваційної діяльності більшості підприємств не визначені та відповідно не формалізовані, реалізація кожної управлінської ідеї потребує виконання значного обсягу робіт, що значно ускладнює реалізацію нових ідей. Визначення основних функцій та завдань кожного відділу та відповідних працівників в ході реалізації інновацій, правил роботи підприємства, налагодження відповідного документообігу сформує основи для реалізації інновацій, які в кожному конкретному випадку будуть тільки корегуватися.

Література:

1. Краснокутська Н. В. *Інноваційний менеджмент: навчальний посібник* / Н. В. Краснокутська — К.: КНЕУ, 2009. — 504 с.
2. *Стратегія економічного розвитку України: збірник наукових праць.* —К.:КНЕУ. — № 24-25. — 2009. — С. 37-41.
3. *Електронний ресурс. Режим доступу*[<http://onlymyfacts.in.ua/economy340.html>]